

[Johan Nielsen.]

man respekterede. Jeg er bedrøvet over den måde, han har argumenteret på i dag, men vel, hvis jeg må få lov at citere det gamle salmevers, vi lærte som børn:

„Kan sådan mand som David falde,
hvor nøje må jeg vogte mig,
og daglig Gud om hjælp påkalde,
ellers bli'r jeg ulykkelig.“

Jeg vil for øvrigt sige, at så vidt jeg ved, så er jeg det eneste medlem af dette høje ting, som ikke blot har været fisker, men har været fisker i flere år. Jeg har prøvet at ligge oppe nord for polarcirklen med sejlskibe. Jeg har prøvet, hvad det vil sige at arbejde i flere døgn i træk. Jeg tror, at hvis nogen kender fiskeriet fra skyggesiden, så er det mig, og danske fiskere kan være overbevist om, at så længe der er mænd i dette høje ting, som kender fiskeriet fra skyggesiden — ja, selv om vi lever i kvindeåret, så kan jeg ikke i denne forbindelse nævne kvinden — så længe der er mænd, der kender fiskeriet fra skyggesiden, så længe vil der være talsmænd for danske fiskere her i tinget.

Glistrup (FP):

Hr. Maigaard har gentagne gange efterlyst min tilkendegivelse af, hvorvidt Danmark bør protestere og benytte sin traktatlige ret til at modsætte sig det resultat, der blev opnået ved konferencen i London her for et par uger siden. Svaret er ganske klart: Danmark bør protestere lige så kraftigt, vi overhovedet på nogen måde kan komme af sted med det.

Når man laver disse spændetrøjer for fiskeriet i 1976, så lyder det måske, som om der er nogle, der går fri, mens det kun er dele af fiskeriet, der bliver ramt, men de forbundne kar vil hurtigt flyde sammen. Dette kvoteringsdjævelskab, som man har indført her for ganske nylig i dansk fiskeri, bør forsvinde, før man gør den opdagelse, at det ikke kan nytte noget at kvotere for enkelte fiskearter. Så ødelægger man det også for de fiskere, der har at gøre med helt andet fiskeri, fordi man driver hele erhvervet med deres dyrt betalte, dyrt forrentede fiskerbåde over i at fiske de fisk, som der er mildere eller slet ingen kvoter for.

Ikke blot bør vi protestere af al kraft mod den vedtagelse, der nu sker i London. Vi bør

tillige komme ud over den forskræmthed over for Bing Crosby-reaktionerne, som fik hr. Jens Otto Krags regering til i sin tid at ty ind i disse nordatlantiske konventioner. Det lyder så smukt med nordatlantisk fællesskab, men hvad betyder det i det konkrete tilfælde, hvor vi taler om fiskeriets forhold? Det betyder én eneste ting, nemlig at det erhverv, som man ikke i den frie konkurrence ude på havet har kunnet drive ned, det skal man nu knokle ned ved forhandlingsbordene mellem diplomaterne derovre i London. Det var ulykkeligt for dansk fiskeri, at vi nogen sinde kom ind i denne konvention, og det må gælde om hurtigst muligt at se at få denne naive sæbeboble til at briste. Vi kender jo alle sammen dette overadministrerede land; vi kan rende rundt og kontrollere og ramme vore egne fiskere, men hvordan gør de andre? Det er en illusion, selv om der skulle være en skøn tanke bag ved det, hvad jeg ikke engang tror der var. Det var simpelt hen bare forskræmthed over for disse amerikanske lakselystfiskere af Bing Crosby-typen, der i sin tid fik os ind på den galskab, som vi indlod os på.

Hvorfor bliver det så så uendelig dårlige resultater som dem, der er opnået i London? En del af baggrunden er så ganske åbenbart, at man i den grad har sået modløshed i den danske forhandlingsdelegation og givet de andre lande det indtryk, at her var spillet let, når man så, at i den skæbnestund, som dansk fiskeri ganske klart og åbenbart var kommet ud i i kraft af de dispositioner, som fiskeriministeren havde foretaget de foregående måneder, så rejste fiskeriministeren ned til den romerske sensommer. Bevarer, fiskeriministeren siger, at han vurderer det til at være vigtigere med FAO, hvor vi kan smide nogle danske skatteydermidler ud til skade for dansk erhvervsliv, men til gavn for de lande i Afrika eller Asien, eller hvor det nu er, som interesserer fiskeriministeren i ganske særlig grad — i stedet for at koncentrere sig om, hvad der kan hjælpe vort eget erhverv. Ville fiskeriministeren ikke, som det, så vidt vi kan se, var hans pligt, tage med til London og dermed understrege, at dette var noget særlig alvorligt, skæbnetungt for erhvervet, kunne han i hvert tilfælde sidde i det København, hvorfra han kunne have fulgt udviklingen, eller